

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní třída 16, Praha 1, o návrhu na určení lhůty dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 As 17/2013,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 3. 7. 2013, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 9. 7. 2013, se žalobce (dále jen „navrhovatel“) již potřetí domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 As 17/2013. Jako důvod navrhovatel uvedl, že jeho podání vyhodnocené jako kasační stížnost nelze odmítnout jako podání, k němuž se nepřihlíží. Navrhovatel zejména polemizuje s tím, že by kasační stížnost byla úkonem, kterým se disponuje řízením nebo jeho předmětem, a musela by tak být opatřena zaručeným elektronickým podpisem.

Ze spisu Nejvyššího správního soudu evidovaného pod sp. zn. 2 As 17/2013 soud zjistil, že navrhovatel e-mailovým podáním doručeným soudu 15. 1. 2013 brojil proti usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 12. 12. 2012, č. j. 7 A 75/2011 – 68, kterým byla odmítnuta žaloba navrhovatele směřující proti rozhodnutí předsedy České advokátní komory ze dne 3. 3. 2010, č. j. 445/10. Na toto podání Nejvyšší správní soud odpověděl přípisem zaslaným navrhovateli dne 31. 1. 2013 pod č. j. 2 As 17/2013 – 5, ve kterém ho informoval, že jeho podání nemá formu předepsanou pro kasační stížnost. Zároveň navrhovatele poučil, že podle § 37 odst. 2 s. ř. s. platí, že pokud je podání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem, což je také kasační stížnost, učiněno elektronicky bez zaručeného podpisu, musí být ve lhůtě tří dnů písemně potvrzeno. Navrhovatel však své podání ve stanovené lhůtě písemně nepotvrdil, a proto je za kasační stížnost nelze považovat. I přesto navrhovatel v řízení podal žádost o osvobození od soudního poplatku za kasační stížnost. Nejvyšší správní soud ho v této věci dne 11. 2. 2013 informoval, že vzhledem k tomu, že jeho kasační stížnost neměla předepsanou formu, považuje i navazující žádost o osvobození od soudního poplatku za bezpředmětnou.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci, shodně jako v usnesení ze dne 8. 3. 2013, č. j. Aprn 1/2013 – 19, a ze dne 27. 5. 2013, č. j. Aprn 3/2013 – 4, dospěl k závěru, že návrh není oprávněný.

Podle § 174a odst. 1 zákona o soudech a soudcích má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení. Podle § 174a odst. 7 téhož zákona platí, že pokud soud, vůči němuž návrh na určení lhůty směřuje, již procesní úkon, u kterého jsou v návrhu namítány průtahy v řízení, učinil, příslušný soud návrh zamítne; stejně tak postupuje, dospěje-li k závěru, že k průtahům v řízení nedochází.

V řízení o určení lhůty dle § 174a zákona o soudech a soudcích soudu nepřísluší hodnotit, jakým způsobem soud s podáním navrhovatele naložil; nepřezkoumává tak úkon co do jeho správnosti, vhodnosti či zákonnosti. Díkce zákona mu umožňuje zabývat se pouze tím, zda je důvodné tvrzení o nečinnosti, tedy zda věci, která byla soudu předložena, se tento nezabývá vůbec anebo její vyřízení trvá nepřiměřeně dlouho.

Nejvyšší správní soud se v projednávaném případě věci zabýval, respektive řízení již ukončil z důvodu nesplnění předepsané formy kasační stížnosti. Skutečnost, že navrhovatel s takovým postupem soudu nesouhlasí, není v řízení o určení lhůty relevantní.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal návrh důvodným, neboť soud nebyl ve věci nečinný, naopak příslušné úkony učinil, a proto ho zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8, větu druhou, zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu